

Pludselig gav det et lille Sæt i ham, og Udtrykket i hans Ansigt stivnede. Hans Øjne var tilfældigt faldet paa en Bekendtgørelse, under hvilken han fandt sin Søster Signes Navn. „Elever i Musikens Begyndelsesgrunde“ stod der som Overskrift, og under Navnet var hendes Bopæl opgivet, — det var et Sted foran paa Vesterbro i en af de smaa Sidegader ved Gl. Kongevejs Begyndelse.

Under hans Ophold i Italien havde hans Familie igen været ligesom udslettet af hans Liv. Det vil sige, det var i Rom et Par Gange hændet ham (ligesom i sin Tid i Dresack), at han midt om Natten vaagnede med et nervøst Ryk, fordi han havde drømt om et eller andet derhjemme fra Præstegaarden; men i vaagen Tilstand havde han de sidste Maaneder ikke bekymret sig om sin Slægt. Han havde igen som i sine unge Dage med fuldt Overlæg gjort sig upaavirkelig for Erindringen om den. Dog skyldtes dette ikke længer Trods, knap nok nogen dybere Uvilje mod den; men han havde indset, hvor nødvendigt det var (og havde været) for ham at frigøre sig for al Familjefølelse for at kunne bevare sin Suverænitæt ubeskaaren. Og han havde forsvaret sig med, at han i dette Stykke paa sin Vis fulgte selve Kristus, der bød hensynsløst at forlade Fader og Moder og følge den indre Kaldelse, som førte til Selvets Fuldkommengørelse.

Hans Øjne blev hængende ved den lille Petit-Annonce. Han huskede nu godt, at det ved Fade-rens Begravelse havde været paa Tale af Hensyn til hans yngre Brødre, Tvillingerne, at flytte herover til April Flyttedag. Den ene af dem havde dengang netop faaet Plads paa et af Byens Apoteker, den anden hos en af dens Boghandlere. —